

Dagboek Assistentie deel 9 14-15 jan 2007

De langste rit. Atar-Nema. 1522km af te haspelen in ongeveer 22 uur. Van Atar tot Nouakchott, de hoofdstad van Mauretanië is het een goeie 450km. Eerst een bochtige weg met een mooie afdaling naar een met grote rotsblokken bezaaide vallei. Daarna een eindeloos lang en recht asfaltlint doorheen een grote zandvlakte. Vorig jaar had ik hier een klapband. En ja hoor, hij lag er nog, samen met het stuk spatbord wat toen afgerukt was. Zelfs de plaatselijken kunnen er blijkbaar niets mee doen. Nochthans wordt hier veel gerecupereerd en de meeste gebruiksvoorwerpen maken na een tijd dienst uit van een ander toestel.

We blijven bollen, zo lang mogelijk. We mogen op de openbare weg dit jaar niet meer sneller dan 90 km/uur. Drie jaar geleden werd hier onder assistentietrucks nog een ware race verreden, nu staat alles in het teken van de veiligheid. Een begeleidend roadboek heeft de kleuren van een skipiste. Groen, rood en zwart voor de gevaarlijkste passages. Zwarte zone betekent dan dat er zeer veel volk woont en dat er ook heel veel dieren over de weg lopen. 30 km/uur gedurende 10 km is geen uitzondering. Onze GPS geeft steeds een seintje als we in zo'n gebied aankomen. Dat is wel leuk, maar de organisatie leest bij aankomst in het bivak de GPS uit en weet meteen op welke plaats je te snel gereden hebt. Opletten dus, want een overtreding wordt hier strenger bestraft dan een serieuze diefstal in België.

Ouad Naga, Boutlimit, Aleg, Kaemi Rag, Magta Labjar, Toujigjit A Siyassa, Kandra en Kiffa zijn de plaatsnamen hier.

In Kiffa zijn we vorig jaar nog geweest. Daar was toen een bikvak en we besluiten om daar te gaan overnachten. We waren er niet alleen. VW stond er ook en enkele andere teams waren van hetzelfde gedacht. De vliegveldbewaking beloofde in ruil voor wat eten een goede nachtrust.

Lekker stil was het deze nacht. Alhoewel, uit sommige tenten kwam een vreemd knorrend geluid. Gevolg: de knorrsers moeten volgend bivak aan de andere kant hun tent gaan opslaan.

Nadat we een stukje brood van een plaatselijke bakker geruild hadden met een minder welriekend t-shirt vertrokken we voor de rest van de rit.

Rond 15u kwamen we in het bivak aan, er was nog veel plaats. Een hapje eten en dan weer alles klaar zetten om onze 2 wagens te ontvangen. Morgen maken de wagens een lus. Wij kunnen dus blijven staan. Tijd om ook onze truck eens na te kijken en eens grondig uit te mesten. Het riekt hier naar een mengeling van zweet en stof want overdag loopt de temperatuur al aardig op. Vanmiddag was het 32°. Wij vinden dat al goed warm, maar als de kinderen hier naar buiten willen om te gaan spelen moeten ze van hun moeder een warme jas aandoen. Te begrijpen want vanaf mei loopt de temperatuur hier op tot zo'n 45°